

„Žijí s námi“ aneb lidé na Blatensku

V lednovém čísle našeho SOBáčka se Vám představí Richard Semiginovský, věk 32 let, narozen ve znamení Lva, ženatý, manželka dětská lékařka, dva synové. Pochází z Radomyšle, v Sedlici žije od roku 2001. V současné době Richard Semiginovský pracuje v pekárnách, vyučil se kuchařem, pak vystudoval střední odbornou školu, obor podnikání ve službách. Svůj čas dělí mezi rodinu, pěvecký sbor Sv. Martina v Radomyšli a v poslední době ještě ochotnické divadlo. Dodávám, že snad spravedlivě.

Vaše příjmení není zcela běžné. Odkud pochází Vaše rodina?

Můj děda přišel na začátku 2. světové války z Ukrajiny, kdy Ukrajinu zabralo Rusko. On byl vlastně ještě Polák, protože tehdy město Lvov, odkud pocházel, bylo součástí Polska. Babička byla od Kyjeva.

Vaše profese je kuchař. Raději jíte nebo vaříte?

Obojí, rád vařím i doma. Nebráním se tomu. Vařím občas na dětských táborech, nebo na různých akcích pro své známé. Vaření je pro mě pořád radost.

Co jste vařil při své závěrečné zkoušce? Vzpomenete si? A prozradíte nějaký „svůj“ recept?

To si samozřejmě pamatuji, co jsem vařil. Bylo to k jídlu, vždyť jsem prošel (smích). Připravoval jsem masové kuličky plněné uzeným masem a sýrem, k tomu brambory. Jako dezert zapečené palačinky s tvarohem.

Mám rád klasickou českou kuchyni, nedám na ni dopustit. Vařím rád i italskou kuchyni, je mi sympatická, je lehká a vlastně na dnešní poměry patří k těm levnějším a dostupnějším kuchyním (například proti kuchyni francouzské). A jaký bych prozradil recept? Něco jednoduchého a rychlého, že. Říkám tomu „rychlé lasagne“. Pro rodinu s dvěma dětmi, jako jsme my, dám vařit polovinu balení těstovin lasagne podle návodu (nesmí to být bezvaječné těstoviny, pak je to pro jiný recept). Na pánvičce zpěním cibuli a kuřecí maso na kostičky, koření si každý dá podle libosti. Osobně preferuji pouze sůl, pepř a rozmarýn (není nad čerstvý). Přidám čerstvé žampiony (mohou být i jiné čerstvé houby nebo zamražené houby, určitě nedoporučuji sušené, ty pokrm příliš zbarví), nastrouhaný sýr (osvědčil se mi klasický eidam). Vše se zamíchám s vařenými těstovinami, vymazaný pekáč dám zapéct krátce, tak do 10 minut, finální úprava – zalít rozšlehaným vajíčkem ve 2 kelímcích smetany a nechám dopéct. Podávám se zeleninovým salátem.

V televizi nyní vystupuje celá řada kuchařů. Sledujete pořady o vaření?

Občas se podívám, co vaří „Kluci v akci“ a líbí se mi pořad „S Italem v kuchyni“. Ale musím dodat, že italskou kuchyni jsem měl rád vždycky.

Pouštíte si při vaření hudbu nebo si zpíváte?

Při vaření si hudbu nepouštím. Ale musím říct, že si přes den zpívám nebo jen tak notuji. Zaslechnu melodii, nějak se mi zapíše do mysli, pak si ji prozpěvuji.

Pustit si muziku, to si představuji tak nějak v pohodě, klidu, bez vyrušování. Prostě si ji vychutnat. Rád poslouchám třeba Georga Friedricha Händela, jeho oratorium Mesiáš mě stále silněji oslovuje. Od Antonína Dvořáka Jakobína. Pak si to i zanotuji. Ale vyjmenovat vše, co rád poslouchám, to by bylo na dlouho.

Zvukovou kulisu, když vařím, mi občas „dělá“ televize.

Přemýšlel jste někdy o profesionální kariéře muzikanta či herce?

A víte, že ano? Přemýšlel. Už po vyučení. Ale zůstalo to u koníčka, vlastně se z toho stal kůň. Dal jsem prostě přednost rodině, profesi, životu na jihu Čech.

Kdy jste byl naposledy za kulturou?

Na koncerty jezdím často, ale jako účinkující. V divadle? Jako divák? V říjnu v Písku v Divadle Frani Šrámka – ale to už je vlastně vloni. Po rekonstrukci divadla dávali Mozartovu operu Don Giovanni v italštině v režii Jiřího Menzela v podání Jihočeského divadla. Bylo to krásné, skutečný zážitek.

Kolik máte koncertů se sborem za rok?

V Radomyšli máme jeden velký koncert každý rok, pak 3 až 4 koncerty ročně v blízkém okolí. Těžiště našich vystoupení jsou chrámová vystoupení tedy na mších. Třeba o Vánocích jsme měli i dvě vystoupení za den skoro každý den.

Jak vybíráte repertoár?

Většinou sám vyberu několik možností. Pak se musíme ve sboru a hlavně divadle domluvit. Záleží na technických možnostech sboru. Jednoduše by se řeklo - tak střední náročnost. Už nejsme začátečníci, ale profíci taky ne. V repertoáru máme hudbu od renesance až ke klasicismu, období romantismu moc ne. Ze současných skladatelů – třeba Bříza. Moderna nám moc neseď. O Vánocích vždy zpíváme „Hej mistře!“ – to nám přetrvává. Snažíme se o velkou polyfonii, to už je náročnější. Církevní hudba je opravdu těžká nejen na provedení, ale i na poslech.

Repertoár je na našich koncertech z takových 60 až 70 % ze skladeb, které mám stále v paměti. Další část se řídí liturgickým kalendářem.

Jak jste dokázal, že členové Sboru Sv. Martina Vás respektovali od samého začátku jako sbormistra? Vždyt' jste začínal sbor umělecky vést jako velmi mladý muž. V kolika letech jste začínal jako sbormistr?

Pěvecký sbor vedu od svých 15 let. Můžu si přisadit? Abych odpověděl, tak třeba část obyvatel mužského rodu mi jistě záviděla, že mě ženy poslouchají (smích). Dnes je situace jiná, tak trochu musím vládnout tvrdou rukou, protože vést sbor dlouhou dobu znamená rozhodovat nejen o repertoáru ale spoustě dalších věcí. Tak bych řekl „krev a slzy“ nebo chcete-li „cukr a bič“. Věřím, že mi to kolegyně a kolegové ze sboru a parta divadelních ochotníků promine. Oni ví, že pak odměna stojí za to.

Sbor má celkem 22 členů, divadlo tvoří vlastně skoro celý pěvecký sbor, většina baráčníků a ještě další lidé z Radomyšle a okolí. Na zkouškách se nás sejde až 50.

Co nebo kdo Vás dovedl k lásce k duchovní hudbě? Jakou hudbu jste poslouchal jako puberták? A chodil jste do hodin klavíru?

Slyšel jsem půlnoční, to mi ještě nebylo čtrnáct, ta mě tak okouzila, že jsem začal chodit do kostela Sv. Martina v Radomyšli a zatoužil jsem hrát na varhany. Bylo to krásné období, jedním prstem jsem mačkal klávesy a zkoušel, jak to zní. Půjčil jsem si knihy a noty a začal. Po necelých dvou letech jsem založil pěvecký sbor a už to jelo. A to je i odpověď na hodiny klavíru. Nebyly žádné. Jsem samouk. Poslouchal jsem, co tehdy hráli běžně v rádiu. Stále obdivuji Gotta, Marii Rotrovou a mnoho dalších.

Kde a kdy se zrodila myšlenka začít hrát operety a hry se zpěvy?

Startem byla Konopická. Bylo to na popud baráčníků z Radomyšle. To byl „můj“ začátek s divadelními ochotníky. Víte, v Radomyšli se kdysi hrálo ochotnické divadlo. Ale po roce 1968 se z nějakého důvodu přestalo hrát. Pamětníci mluvili o tom, že se hrál Podskalák. Divadlo mělo tradici, tak jsme ji společně obnovili. Jako první jsme si vyzkoušeli Konopickou, takže nebylo třeba nějakého velkého rozmýšlení. Šli jsme do toho. A pak obnovili Podskaláka. Dokonce dva pamětníci se na nás přišli podívat. Dalším v návštěvě obnoveného Podskaláka zabránila nemoc.

Činoherních souborů je hodně, je to krásný koníček. My jsme chtěli něco víc. Navíc náš sbor je svým způsobem jedinečný. Tak jsme spojili zájem o činohru se zpěvy. Vyhledávat

repertoár je tedy těžší, náročnější jsou i zkoušky. Ale kdyby nás to nebavilo, tak to dělat nebudeme. A tímto bych chtěl všem moc a moc poděkovat.

Když se na své herce a zpěváky zlobíte, čím si Vás udobří? Myslím, že režírovat divadlo je velmi náročné, ale operetu – to už musí být člověk silná osobnost. Vždyť máte na povel poctivou 40 lidí různého věku i profesí.

Když se zlobím (smích)? No jsem hodně energický, zlobím se asi opravdu často. Prý je třeba mě nechat „vychladnout“. Za chvíli to vyšumí, pak můžeme pokračovat. Taková ta „úlidba“ formou jahody se šlehačkou na mě neplatí.

Jak se Vám daří obsadit všechny role? Musel jste někoho dlouho přemlouvat? A co jste mu sliboval? Mám dojem, že divadlem teď žije půlka Radomyšle a ta druhá se na něj těší.

S obsazováním rolí nemáme opravdu problémy. Ono to prostě Radomyšláky baví, je to na nich vidět. Nerad bych dělal s někým, koho bychom museli přemlouvat. Na výsledku je pak vidět ta nechuť hrát a zpívat – to je i slyšet. Spolek je vcelku mladý, nemáme problém se domluvit. Nemáme spory o „malou“ nebo „velkou“ roli. Po dvouměsíční pauze se členové ptají, kdy začneme zkoušet. Jejich zájem je pro mě velká odměna. Je to vše i o setkávání lidí v obci.

Kdo připravuje kulisy, ozvučení a kostýmy? A kde vlastně získáváte peníze na realizaci?

Odpovím trochu ze široka. Každý si musí uvědomit, že vlastně kultura není výdělečná – pomineme-li hvězdy šoubyznysu. Kupujeme si paruky a drobné součásti kostýmů, některé kostýmy si členové šijí sami nebo nechají ušít. Hodně kostýmů si půjčeme např. z Jihočeského divadla v Českých Budějovicích, kde ochotníkům fandí. Kulisy máme staré, některé více než 50 let. To si snad každý dokáže představit, co dá práce třeba staré kulisy opravit a zprovoznit. Každý dělá, co může. Hodně nám pomáhá obec, pomáhá nám sehnat i dotace. Bez toho by to fakt nešlo. Vloni třeba obec koupila do Sokolovny nové osvětlení cca za 30.000,- Kč. Ale pronájem sálu si hradíme sami, stejně jako dopravu na představení třeba vloni do Volyně nebo na vystoupení do okolí.

Co Vás žene do další divadelní a hudební práce? Peníze to asi nebudou, že?

Peníze opravdu ne. Před chvílí jsem Vám to říkal. Nikdo z nás nedostává žádný honorář. Spíš si ještě každý musí našetřit na kostým, na líčení a podobně. Je pro mě osobně překvapující a zároveň potěšující zájem lidí, kteří hrají, zpívají, podílejí se na přípravě (třeba již zmiňovaná oprava kulis, ale také svícení, úklid po představení, jezdí s námi na vystoupení a tak). To je ten hnací motor dopředu, proto to člověk dělá.

Pro zajímavost, tak třeba na představení „Serafínky“ proběhlo celkem 73 zkoušek, každá trvala přibližně 3 hodiny a někdy i déle. K tomu připočtete opravu kulis a scény, úpravu a opravu kostýmů (jejich zajištění a výběr, dovezení, apod.), propagaci a vlastní představení. To je nějakého času, co tomu každý věnuje. A to je „jen“ divadlo. Pak ještě vlastní vystoupení sboru.

Když se po dlouhém zkoušení povede premiéra ať již divadelní či hudební, užíváte si svou chvíli slávy a štěstí z dokončeného díla nebo Vám již jdou hlavou nové plány?

Už samozřejmě myslím, co bude dál. Někdy ještě před premiérou. Aby nebyly prostoje (*smích*). Musíme se domluvit, co budeme hrát a zpívat. Texty nám zapůjčuje divadelní agentury Dilia, to jsou taky peníze, sice poplatky za půjčení textů nejsou vysoké, řádově v tisících, ale musíme agentuře pak zaplatit ještě poplatek ze vstupného tj. 10%.

Máte dva malé syny. Mají rádi hudbu jako jejich rodiče? Budou muset povinně chodit „do houslí“?

Nutit je k něčemu, co by je nebavilo, to s manželkou opravdu nebudeme. Starší syn chodí do hudebky na klavír a na flétnu. Mladší syn obstojně zpívá, věříme jim já i manželka.

Už je berete s sebou na zkoušky?

Ne, jsou ještě malí. Ale když je to bude bavit, určitě s námi budou zpívat a třeba i hrát. Vše záleží na nich.

Umíte vůbec odpočívat? Celý den i večer jste ve společnosti lidí, nevyhledáváte samotu?

To je otázka, kterou jsem nečekal. Když na zkouškách běží vše, jak má, prostě nám to šlape, tak to je pro mě úžasná zdroj energie. Představení se povede, koncert má úspěch. Prostě to mi stačí. To je pro mě relaxace. Ale nebýt trpělivosti a tolerance manželky a všech členů sboru a ochotníků, nevyšlo by to. Pak by byl člověk unavený a musel by přemýšlet, kdy a jak si odpočinout. A vaření je pro mě odpočinek.

S jakou osobností byste se chtěl setkat? Kam byste ji pozval na Blatensku?

Chtěl bych se setkat třeba s Oldřichem Novým, Vlastou Burianem, Jindřichem Plachtou a s mnoha dalšími. Jistě by mi udělalo radost setkání s Vlastou Chramostovou, Františkem Filipovským, Ondřejem Vetchým, Jaroslavou Adamovou nebo Danou Medřickou. Mohl bych jmenovat další a další. Musím připomenout, že náš sbor zpíval v Radomyšli s Martou Kubišovou. Pro mě a doufám, že pro všechny to byl silný zážitek.

Kdybych se s někým z nich mohl setkat na Blatensku, určitě bych ho pozval do Radomyšle na náš koncert nebo divadlo, v Radomyšli je mnoho míst, která stojí za to vidět. Pak bych jim určitě ukázal kostel v Paštikách, navštívili bychom Lnáře a také Blatnou – zámek a park.

Co chystáte nového? Kdy a kde se milovníci hudby a divadla dozví o vystoupeních sboru Sv. Martina či divadelním představení.

Divadelní představení zatím neprozradím, ale koncerty budeme mít jistě kolem Velikonoc. O představení dáváme vědět na plakátech tam, kde se smí vyvěšovat, pak na obci, v místním tisku a samozřejmě prostřednictvím rodinných příslušníků, známých a kamarádů členů sboru i divadelníků. Webové stránky nemáme, budeme o nich uvažovat.

Chcete něco vzkázat čtenářům našeho časopisu?

Vylezte z panelákových krabic, zanechte na chvíli své anglické trávničky, přijďte se na nás nejen podívat a poslechnout si nás, ale přijďte a připojte se. Přijďte si zazpívat.

Děkujeme za rozhovor
Radka Vokrojová
Bohumila Hoštičková